

விடியல் The Dawn
மாத இதழ்

பொழுது - 39
ஜூலை 2012

வெள்ளியின் இடைநகர்வு

உலக மக்கள் தொகை நாள்

சாண்டில்யன்

விடியல்

The Dawn

மாத இதழ், பொழுது - 39
ஜூலை 2012

சிறப்பாசிரியர்

முனைவர் நா. கண்ணன்
கல்லூரி முதல்வர்

ஆசிரியர்

முனைவர் மா. காத்திகேயன்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

இணை ஆசிரியர்

முனைவர் ப. சுவணன்
தமிழ் விரிவுரையாளர்

ஆசிரியர் குழு

தமிழ் விரிவுரையாளர்கள்
அனைவரும்

வெளியீடு:

தமிழ்த்துறை

கே.எஸ்.ஆர். கலை அறிவியல் கல்லூரி
(தன்னாட்சி)

திருச்செங்கோடு - 637 215,

தமிழ்நாடு, இந்தியா.

E-Mail : vidyalmagazine@gmail.com

Blog: ksccasthamizh.blogspot.com

Website: www.ksccas.edu

© K.S.R. College of Arts and Science (Autonomous)

COPYRIGHT INFORMATION

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

உள்ளடக்கம்

கட்டுரைகள்

மதக்காழ்ப்புணர்வு 02,
ஒளியை அளவிடும் முறை 03,
105 1/2 ஆண்டுகளுக்குப் பின்
சந்திப்போம் 12,
வல்லரசு 03, பிளேட்டோ 04,
John Milton 09, Toru Dutt 19
Aluminium chloride (AlCl₃) 23,

கவிதைகள்

இந்நிலை மாறுமோ? 02
நிழல்கள் தரும் தத்துவம் 02,
அனாதையின் அலறல் 04,

அறிவிப்பு

பன்னாட்டுக்கருத்தரங்கம் 16
Keeps our Campus Ragging Free 16

மறக்க முடியுமா?

சாண்டில்யன் 16

சங்கச் சாரல் - 05

வாழ்வியல் அறம் 14

சரித்திரக் கட்டுரை - 07

பத்மநாபபரம் அரண்மனை 05

மதக்காழ்ப்புணர்வு

வி. மேகலா, மூன்றாமாண்டு

துகிலியல் மற்றும் ஆடை வடிவமைப்புத்துறை

நமது கைகளில் உள்ள ஐந்து விரல்களும் சண்டையிட்டுக் கொள்ளும் கதை நமக்குத் தெரியும்.

நான் மரியாதைக்குரியவன் பெரியவன் செல்வாக்கு மிக்கவன் என்றெல்லாம் சண்டையிட்டுக் கொள்ளும். ஆனால், ஐந்தும் சிறிது வளைந்து கொடுத்தால் சமம்தானே?

அதுபோலத்தான் நம் சாதி, மதங்களும். உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்றில்லாமல் அனைவரும் சமமே என்று நினைக்க வேண்டும்.

அவ்வாறு அனைவரும் ஒற்றுமையுடன் இருப்பின் நம்நாடு விரைவில் வல்லரசாகும்.

அகிம்சை வழியில் போராடி சுதந்திரம் பெற்ற நம்மால் ஏன் ஒற்றுமையுடன் வாழ முடியாது.

சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது பாகிஸ்தானும் இந்தியாவும் இணைந்து தானே இருந்தன. அப்போது இருந்த ஒற்றுமை ஏன் இப்போது இல்லை?

எம்மதமும் சமமதம் என்ற உணர்வோடு அனைவரும் இணைந்து வாழ வேண்டும்.

இந்நிலை மாறுமோ

வி. சரண்யா,

இரண்டாமாண்டு நுண்ணுயிரியல் துறை

“ஆதிமனிதன் கண்டுபிடித்தான் அன்று நெருப்பை.

அது தன் வெளிச்சத்தில்

இன்று காட்டுகிறது

வறுமையின் துடிப்பை.

படிக்கவும் எழுதவும் துடிக்கும்

மனத்தில் வறுமை விளைந்ததால்

அவர்கள் இழந்தனர்

கல்விப் பெருஞ்செல்வத்தை.

கனவு காண வேண்டிய கண்கள்

இன்றோ ஒருவேளை உணவைக்

காண தவிக்கின்றன. ஐயோ!

இந்நிலை மாறுமோ?”

கவிதை

நிழல்கள் தரும் தத்துவம்

வே. பூங்கொடி

இரண்டாமாண்டு வேதியியல்துறை

“குளிர்கால நிழல் வெயிலே

கோடைக்கால நிழல் மரமே

இலையுதிர்கால நிழல் காற்றே

வசந்தகால நிழல் நீருற்றே

இளமைக்கால நிழல் கருநிறமுடியே

முதுமைக்கால நிழல் அறிவே

குடிசையின் நிழல் மானமே

மாளிகையின் நிழல் ஈகையே”

ஒளியை அளவிடும் முறை

எம். வெங்கடேசன்,
மூன்றாமாண்டு நுண்ணுயிரியல் துறை

‘ஒளியானது எலக்ட்ரானால் உருவா கின்றது’ என்ற தத்துவத்தைக் கண்டறிந்தவர் ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன் ஆவார். போட்டோ எலக்ட்ரிக் என்ற போட்டோ மீட்டர் என்ற கருவி ஒளியை அளக்கப் பயன்படுகின்றது.

இதில் உள்ள எலக்ட்ரான் குழாயில் ஒளியைக் கவரக்கூடிய கேத்தோட் அல்லது ஒளி கவரும் செமி-கண்டக்டர் களைப் பயன்படுத்து கின்றனர்.

ஒளி அளவைக் காண நாம் இதனைப் பயன்படுத்தும்போது ஒளி அடர்வு செமி-கண்டக்டர்கள் வழியா உணரப்பட்டுத் திரையில் அளவீடு தெரிகின்றது. இது பெரும்பாலும் திரைப்படப் படப்பிடிப்பின் போது பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

❧

வல்லரசு

எ. பொன்னுதுரை,
இரண்டாமாண்டு வேதியியல் துறை

மனிதன் அன்றாடம் வியர்வைத் துளிகள் சிந்தி உழைக்கின்றான். பணம் இருப்பவனுக்கு நிம்மதி இல்லை. நம் நாட்டின் விவசாயம் அழிந்துகொண்டே வருகின்றது.

எல்லாத்துறையிலும் நாம் பின்தங்கியே உள்ளோம். நாட்டையாளுபர்வகளின் கல்வித் தகுதி குறித்து யாரும் சிந்திப்பதில்லை. நம் தேசம் வல்லரசாக வேண்டு மெனில் படித்த ஏழைகள் அரசியலுக்கு வரவேண்டும்.

சட்டசபை, நாடாளுமன்றம் ஆகியவற்றின் உறுப்பினர்களுக்குத் தகுதியாக யு.பி.எஸ்.சி. தேர்வில் தேர்ச்சிப் பெறுவதனை வைக் கலாம். படித்த, நேர்மையான மாணவர்கள் அரசியலுக்கு வர விரும்பவேண்டும். அப்போதுதான் வருங்காலத்தில் நம் நாடு வல்லரசாகும்.

❧

அனாதையின் அலறல்

எம். பவித்ரா, மூன்றாமாண்டு
துகிலியல் மற்றும் ஆடை வடிவமைப்புத்துறை

“அன்று கருவில்
உதைத்திருப்பேனோ?
இன்று தெருவில் எறிந்துவிட்டாள்.

என்னைப் போன்ற
பெண்தானே நீயும்?
தடிக்கும் இதயமும்
தடிதடித்ததே நீ
தூக்கி எறிந்தபோது.

உன் கருவிலே
நான் சிதைந்திருந்தால்
அந்த இருட்டறையே
என் கல்லறையாகியிருக்குமே!

பிறந்த என்னைத்
தெருவில் கிடத்தியதால்
நான் இந்த வெளிச்ச உலகில்
நடமாடும் பிணமானேன்.

அவமானம் நிறைந்த
இந்த உலகில்
அனாதையாக நிற்கின்றேன் -
உன்னைப் போலவே
இன்று நான்.”

பிளேட்டா

எஸ். புகழேந்தி,

இரண்டாமாண்டு வேதியியல் துறை
தத்துவ ஞானி பிளேட்டோ
கிரேக்க நாட்டில் பிறந்தவர். பெரும்
பணக்காரர். ஆனால் பணத்தை
விரும்பாதவர். தன்னுடைய இருப
தாம் வயதில் தத்துவப் பேரறிஞர்
சாக்ரடீஸின் மாணவரானார்.
சாக்ரடீஸ் படுகொலை செய்யப்பட்ட
பின்னர் நாட்டில் கலவரம்
மூண்டது. இவரையும் ஆட்சியா
ளர்கள் தேடினர். அவர்
களிமட்டுந்து தப்பிப் பல
நாடுகளுக்குச் சென்றார். இந்தியா
வின் சமயப் பண்பாடு,
இங்கிலாந்து, ரஷ்ய போன்ற
நாடுகளின் பொருளாதாரம், அரசி
யல் ஆகியவற்றைக் கற்றார்.
பின்னர் தாயகம் திரும்பினார். பல
இளைஞர்களைத் திரட்டி
அவர்களுக்கு உலகலாவிய அறி
வுரைகளை வழங்கினார். திருமணம்
செய்துகொள்ளாமல் மக்களுக்
காகவே உழைத்தார். இவரிடம்
அரிஸ்டாட்டில் மாணவராகச்
சேர்ந்தார். பல்வேறு அறிஞர்களை
உருவாக்கிய பிளேட்டோ தனது
80ஆவது வயதில் மறைந்தார்.

பத்மநாபபுரம் அரண்மனை

பத்மநாபபுரம் அரண்மனை கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தின் தக்கலைக்கு அருகில் பத்மநாபபுரம் என்னும் சிறிய கிராமத்தில் உள்ள ஒரு அரண்மனை ஆகும். இது கேரளாவின் திருவனந்தபுரம் நகரத்தில் இருந்து தமிழ்நாடு மாநிலத்தின் கன்னியாகுமரி நகரத்திற்குச் செல்லும் வழியில் அமைந்துள்ளது. தமிழகப் பகுதியில் அமைந்திருந்தாலும் கேரள தொல்பொருள் துறையினரால் பராமரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்த அரண்மனையைச் சுற்றி 4 கி.மீ. அளவிற்கு கிராண்ட் கற்களால் ஆன கோட்டை அமைந்துள்ளது. இது மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளின் ஒரு பகுதியான வெள்ளி மலை அடிவாரத்தில் அமைந்துள்ளது.

இந்த அரண்மனையானது கி.பி.1601 ஆம் ஆண்டு திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தை ஆண்ட இரவிவர்ம குலசேகர பெருமாள் 1592-1609 என்பவரால் கட்டப்பட்டது. முதலில் தாய்க் கொட்டாரம் மட்டும் 1550 களில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. பின் கி.பி.1706-1758 வரை ஆண்ட அனிழம் திருநாள் மார்த்தாண்ட வர்மா என்பவர்

இந்த அரண்மனையை விரிவு படுத்தினார். அதன் பிறகு மன்னர் மார்த்தாண்ட வர்மா தங்கள் பரம்பரையினரைப் பத்மநாப புரத்தில் கோவில் கொண்டுள்ள விஷ்ணுவின் சேவர்கள் என அறிவித்தார். 1795ஆம் ஆண்டு வரை பத்மநாபபுரமே திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தின் தலைநகரமாக விளங்கியது. 1795இல்தான் தலைநகரம் திருவனந்தபுரத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. இந்த அரண்மனை கேரளக் கட்டடக் கலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. இவ் அரண்மனையில் உள்ள முக்கியமான கட்டிடங்கள் பின் வருமாறு:

- **மந்திர சாலை**
- **தாய்க் கொட்டாரம்**
- **நாடக சாலை**
- **உப்பரிகை மாளிகை**
- **தெற்கு கொட்டாரம்**

பத்மநாபபுரம் அரண்மனையை மாளிகை என்று குறிப்பிடுவதைவிட, மாளிகைத் தொகுதியென்று குறிப்பிடுவதே பொருத்தமானதாக அமையும். ஏறத்தாழ 14 மாளிகைகளைக் கொண்ட தொகுதியாகவே இந்த அரண்மனை காணப்படுகிறது.

அரண்மனையின் முகப்பு

காண்போரைக் கொள்ளை கொள்ளும் விதத்திலே எளிமையான கேரளக் கட்டடக் கலையைப் பிரதிபலிக்கும் இந்த அரண்மனை, 6.5 ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் அமைந்திருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் சிறிய மாளிகையாக இருந்து, காலத்துக்குக் காலம் ஆட்சி புரிந்த மன்னர்களால் விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டு இன்று காட்சியளிக்கும் நிலையைக் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் இவ்வரண்மனை அடைந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. நுட்பமான மர வேலைப்பாடுகளை அரண்மனையின் உட்கட்டமைப்பு முழுதும் காணலாம்.. பிரமாண்டமான அரங்குகளையும் தகதகக்கும் அலங்காரங்களையும் பத்மநாபபுர அரண்மனையில் காண இயலாது. ஆனால், அரண்மனைக்கே யுரித்தான செல்வச் செழிப்பை, அரண்மனையின் உள் மற்றும் வெளி வடிவமைப்பில் உள்ளது.

பூமுகத்து வாசல்

பூமுகத்து வாசல் அரண்மனையின் முகப்பாகிய பூமுகத்துக்குச் செல்லும் முதன்மை வாசல் பிரமாண்டமானது, மரவேலைப்பாடுகளுடைய பெரிய இரட்டைக் கதவையும் கருங்கற் தூண்களையும்

உடையது. கேரளப் பாரம்பரியத்துக்கே உரித்தான கலை நயத்துடன் அமைக்கப்பட்ட பூமுகத்தில் உள்ள மரச் செதுக்கல் வேலைப்பாடுகள் பார்ப்போரைப் பிரமிக்க வைக்கும். ஒன்றிலொன்று வேறுபட்ட 90 வகைத் தாமரைப்பூக்கள் செதுக்கப்பட்ட மரக்கூரை மிகவும் பிரசித்தமானது.

பொதுமக்களின் பார்வைக்கென, சீனர்களால் அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்ட சிம்மாசனம், முற்று முழுதாகக் கருங்கல்லாலான சாய்மனைக் கதிரை, உள்ளூர் பிரதானிகளால் ஒணம் பண்டிகைக் கால வாழ்த்தாக வழங்கப்பட்ட ஒணவில்லு போன்றவை பூமுகத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மந்திரசாலை

பூமுகத்தின் முதலாவது

மாடியில் மந்திரசாலை காணப் படுகிறது. மந்திரசாலைக்குச் செல்லும் படிக்கட்டு மிகவும் ஒடுக்கமானது. தனியே மரத்தால் ஆனது. அந்தப் படிக்கட்டில் ஒவ்வொரு வராகவே ஏறமுடியும். பளபளக்கும் கரிய தரையுடன் காணப்படும் மந்திர சாலையில், மன்னர் மந்திரி களுடன் கலந்துரையாடியதாகத் தெரிவிக்கப் படுகிறது.

மந்திரசாலையின் சுவரும் கூரையும் மரங்களாலேயே அமைக்கப் பட்டுள்ளன. எந்த விதச் செயற்கை விளக்குகளும் இன்றி, சூரிய ஒளியின் உச்சப் பயனைப் பெறக்கூடிய வகையிலே சலாகைகள் மூலமும் மைக்கா கண்ணாடி மூலமும் சுவர்கள் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

மணிமாளிகை

மந்திரசாலையைக் கடந்து படிகளால் கீழே இறங்கினால் வருவது மணிமாளிகை ஆகும். கிராமத்தவர் ஒருவரால் வடிவமைக்கப்பட்ட மணிக்கூட்டுடனான கோபுரத்தை இந்த மாளிகையில் காணலாம். இந்த மணிக்கூடு ஏறத்தாழ 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வடிவமைக்கப் பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. இம்மணிக் கூட்டின் பின்னணியிலிருக்கும் தத்துவம் வியக்கத் தக்கது.

மணிக்கொரு தடவை ஓசை யெழுப்பும் இந்த மணிக் கூட்டின் மணியோசையை மூன்று கி.மீ. சுற்று வட்டாரத்திற்குள்ளிருக்கும் அனைவராலும் கேட்க முடியும்.

அன்னதான மண்டபம்

மணிமாளிகையைத் தாண்டிச் சென்றதும் வருவது, ஒரு மாடியை யுடைய அன்னதான மண்டபமாகும். கீழ் மண்டபத்திலே ஏறத்தாழ 2000 பேர் ஒன்றாக அமர்ந்து உணவருந்த முடியும். ஊறுகாயைப் பேணுவதற்குப் பாவிக்கப்படும் சீனச்சாடிகளும் இம் மண்டபத் திலேயே காட்சிக்கு வைக்கப் பட்டுள்ளன. மன்னர்கள் அன்ன தானத்துக்குக் கொடுத்த முக்கியத் துவத்தை அன்னதான மண்டபத் தின் பிரமாண்டம் உணர்த்துகிறது.

தாய்க்கொட்டாரம்

அன்னதான மண்டபத்தைக் கடந்தால் தெரிவது தாய்க் கொட்டாரம். இந்தத் தாய்க் கொட்டாரமே மாளிகைத் தொகுதி யில் மிகவும் பழமையான மாளிகையாகும். இது வேண்டாடு அரசனாக இருந்த இரவிவர்மா குலசேகர பெருமானினால் கட்டப்பட்டதாகத் தெரிவிக்கப் படுகிறது. மாளிகையில் காணப்

படும் ஏகாந்தமண்டபம் சுதேச பாணியிலே செதுக்கப்பட்ட மரத்தூண் களையுடையது. இந்தத் தாய்க் கொட்டாரம், பாரம்பரிய நாற்சார் வீடமைப்பில் கட்டப்பட்டது. முதலாவது மாடியில் செதுக்கப்பட்ட மரப்பலகை களால் பிரிக்கப்பட்ட படுக்கையறைகள் காணப்படுகின்றன.

ஹோமபுரம், சரஸ்வதி கோவில்

தாய்க் கொட்டாரத்தின் வட பகுதியிலே ஹோமபுரம் காணப்படுகிறது. இங்குதான் யாகம் வளர்க்கப்பட்டு வந்தது. அதன் கிழக்குப் பகுதியில் சரஸ்வதி கோவிலொன்று காணப்படுகின்றது. இன்றும் கூட நவராத்திரி காலங்களில், இக்கோவிலிலுள்ள சரஸ்வதி திருவுருவம் திருவனந்தபுரத்துக்கு ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது.

உப்பரிகை

அடுத்துக் காணப்படும் உப்பரிகை, மன்னன் மார்த்தாண்ட வர்மனால் கி.பி. 1750 இல் அமைக்கப்பட்டது. ஸ்ரீபத்ம நாபனுக்காக இந்த மாளிகை அமைக்கப்பட்டதால் மிகவும் புனிதமானதாகக் கருதப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. மூன்று மாடி

களையுடைய இந்த மாளிகையில், கீழ்ப்பகுதி அரச திறை சேரியாகக் காணப்பட்டதாகவும் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

முதலாம் மாடியில் மருத்துவக் குண முடைய மரத்தாலான மருத்துவக் கட்டிலொன்று காணப்படுகிறது. இரண்டாவது மாடி, மன்னின் ஓய்வெடுக்கும் பகுதியாகக் காணப்படுகிறது. மூன்றாவது மாடியில் இராமாயணம் மகாபாரதம், பைபிள் ஆகியவற்றில் வரும் சம்பவங்களைச் சித்திரிக்கும் ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. உப்பரிகையின் முதலாம் மாடியிலிருந்து அந்தப் புரத்துக்குச் செல்லமுடியும். தற்போது அந்தப் புரத்திலே இரண்டு பெரிய ஊஞ்சல்களும் ஆளுயரக் கண்ணாடிகளும் காணப்படுகின்றன. அந்தப்புத்தைத் தாண்டிச் சென்றால் வருவது நீண்ட மண்டபமாகும்.

மண்டபத்தின் இருமருங்கிலும் சமஸ்தானத்தின் வரலாற்று நிகழ்வுகள் ஓவியங்களாகத் தொங்குகின்றன. அடிப்படையில் அவையாவுமே மன்னர் மார்த்தாண்டவர்மாவுடன் தொடர்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன.

இந்திர விலாசம்

மண்டபத்தின் வழியே சென்றால் இந்திர விலாசத்திற்குச் செல்ல முடியும். மன்னன் மார்த்தாண்டவர்மாவின் காலத்திலே, விருந்தினர்களுக்கென அமைக்கப்பட்ட மாளிகையே இந்திரவிலாசமாகும்.

அரண்மனையின் மற்ற பகுதிகளைப் போலன்றி இது மேனாட்டு பாணியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் கதவுகளும் சன்னல்களும் பெரியவை. கூரை உயரமானது.

நவராத்திரி மண்டபம்

இந்திரவிலாசத்தை அடுத்து வருவது நவராத்திரி மண்டபமாகும். தற்போது காணப்படும் கருங்கல் மண்டபமும், அதனையொட்டிய சரஸ்வதி ஆலயமும், கி.பி. 1744 இல் மன்னன் மார்த்தாண்டவர்மாவின் காலத்தில் கட்டப்பட்டவை. மண்டபத்தின் கூரை முழுவதும் கருங்கல்லினாலானது. அழகொளிர்ச்

செதுக்கப்பட்ட கருங்கற்றூண்கள் கூரையைத் தாங்குகின்றன. நவராத்திரிக் காலங்களில் கலாசார நிகழ்வுகளை அரங்கேற்றுவதற்கென இந்த நவராத்திரி மண்டபம் பயன்பட்டது. மன்னர் முதலானோர் மண்டபத்தில் இருந்தும், அரண்மனைப் பெண்கள் மண்டபத்தில் தென்கிழக்குப் பகுதியில் மரச்சலாகைகளால் அடைக்கப்பட்ட பகுதியிலிருந்தும் கலை நிகழ்ச்சிகளைப் பார்வையிடலாம். எளிமையான மரவேலைப்பாடுடைய அரண்மனையின் கட்டமைப்புக்கு மாறாக விஜய நகரக் கட்டட பாணியை உடையதாக இந்த மண்டபம் கட்டப்பட்டுள்ளதெனக் கூறப்படுகிறது.

தெற்குக் கொட்டாரம்

அந்தப்புரப் பெண்களின் பயன்பாட்டிற்காக உள்ள நீர்த்தடாகத்தைத் தாண்டிச் சென்றதும் வருவது தெற்குக் கொட்டாரம் ஆகும். இது அரண்மனைத் தொகுதியை விட்டு விலக்கிக் காணப்பட்டினும், அத்தொகுதியின் ஒரு பகுதியாகும். தெற்குக் கொட்டாரம் மூன்று சிறிய கட்டடங்களைக் கொண்டது. அவை மூன்றுமே, மிகவும் கவர்ச்சிகரமான மரச் செதுக்கல் வேலைப்

பாடுகளுடன் அழகான தோற்றத்தை யுடைய பகுதிகளாகும்.

பாதுக்காப்பு அமைப்பு

பத்மநாபபுரம் அரண்மனையின் வாசல்களும் பாதைகளும் மிகவும் ஒடுக்கமானவை. அவற்றின் வழியாக ஒருவர் பின் ஒருவராகவே செல்ல முடியும். பல உள்நாட்டு, வெளி நாட்டுக் கிளர்ச்சிகளின் அச்சுறுத்தல்கள் காணப்பட்டன என்று வரலாறு கூறுவதால், கிளர்ச்சியாளர்களைச் எளிதாக எதிர்கொள்ளும் வழிமுறை தான் இந்த ஒடுக்கமான வடிவமைப்போ எனவும் எண்ணத் தோன்றுகிறது. பிரதான கட்டடத் தொகுதியில் காணப்படும் சுரங்கப் பாதைக்கான வழியும் கூட அதனையே பறைசாற்றுகிறது. வெளியிலிருந்து அரண்மனை சன்னல்களுடாகப் பார்த்தால், உள்ளே நடப்பது எதுவும் தெரியாது. ஆனால் உள்ளிருந்து பார்த்தால் வெளி வீதியில் நடப்பவற்றை நன்கு பார்க்கலாம். அத்தகைய விதமாகச் சன்னல்கள் யாவும், மரச் சலாகைகளால் அடைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அந்தப்புரப் பெண்கள், வெளியாரின் பார்வையிலிருந்து ஒதுக்கப் பட்டிருந்தார்கள் என்பதற்கும் இந்த கட்டமைப்பு சான்றாக அமைகிறது.

அரண்மனையின் கட்டுமானம்

இந்த அரண்மனையின் கட்டுமானத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பொருட்கள் யாவுமே உள்நாட்டில் கிடைக்கக்கூடிய மரப் பலகைகள், செங்கற்கள், கருங்கற்கள், சுண்ணக்கற்கள் ஆகியன வாகும். எரிக்கப்பட்ட தேங்காய்ச் சிரட்டை, எலுமிச்சை, முட்டை வெண்கரு மற்றும் மரக்கறிகள் சிலவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட சாறு ஆகியவற்றைக் கொண்டுதான் பளிச்சிடும் கரிய நிறத்தரை உருவாக்கப் பட்டிருக்கிறது. மலசல கூடங்கள் முதலாம் மாடியிலேயே காணப்படுகின்றன. கழிவுகள், மூடப்பட்ட கற்கால் வாய்களின் வழியே கடத்தப்படும் வகையில், அவை அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இரவுகளில் ஒளியூட்டு வதற்காகக் கலைநயம் மிக்க விளக்குகள் வகை வகையாகக் காணப்படுகின்றன.

இயற்கை ஒளி

ஏறத்தாழ 350 வருடங்கள் பழைமையான இந்த பத்மநாபுரம் அரண்மனையில் இன்றும் கூட மின் விளக்குகளைக் காணமுடியாது. இயற்கை ஒளி முதலாகிய சூரியனின் ஒளியே போதியளவான

வெளிச்சத்தை வழங்குகின்றன.
ஆகையால் காலை 9.00 மணி முதல்
மாலை 4.30 மணிவரையே
அரண்மனை பொதுமக்களின்
பார்வைக்காகத் திறந்து வைக்கப்
பட்டுள்ளது.

தொல்லியல் துறையில்
ஆர்வமுடைய எவரையும் சட்டென
ஈர்க்கும் வல்லமை படைத்த
பத்மநாபபுரம் அரண்மனை திருவனந்த
புரத்திலிருந்து 55 கி. மீ
தொலைவிலும் கன்னியாகுமரி
யிலிருந்து 35 கி. மீ தொலைவிலும்
காணப்படுகிறது. செவ்வாய் முதல்
ஞாயிறு வரையான நாட்களில் இவ்
அரண்மனையைப் பொதுமக்கள்
பார்வையிட முடியும். அரண்மனையின்
வெளிச்சூழலிலே, சுற்றுலாப் பயணி
களுக்காகவே அமைக்கப்பட்ட
விற்பனை நிலையங்கள் காணப்படு
கின்றன. அங்கே கேரளப் பாணியைப்
பிரதிபலிக்கும் மரம், புல், ஓலைகளி
னாலான கைவினைப் பொருட்கள்
விற்கப்படுகின்றன.

வரலாற்றுத் தகவல்களை
மாணாக்கர்களுக்கு அறிவிக்கும்
பொருட்டு இப்பகுதி தமிழ்த்துறையால்
வெளியிடப்படுகின்றது.

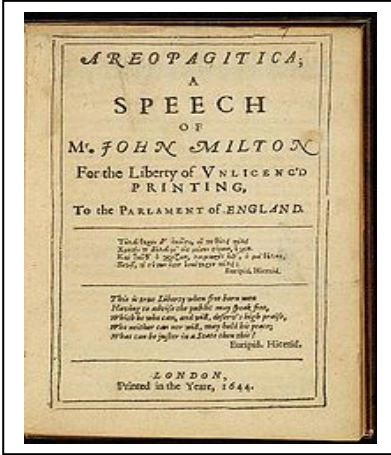
தகவல், படங்கள் நன்றி: <http://ta.wikipedia.org>

John Milton (9 December 1608 – 8 November 1674) was an English poet, polemicist, a scholarly man of letters, and a civil servant for the Commonwealth (republic) of England under Oliver Cromwell. He wrote at a time of religious flux and political upheaval, and is best known for his epic poem *Paradise Lost*.

Milton's poetry and prose reflect deep personal convictions, a passion for freedom and self determination, and the urgent issues and political turbulence of his day. Writing in English, Latin, and Italian, he achieved international renown within his lifetime, and his celebrated *Areopagitica*, (written in condemnation of pre-publication censorship) is among history's most influential and impassioned defenses of free speech and freedom of the press.

Milton's poetry was slow to see the light of day, at least under his name. His first published poem was *On Shakespear* (1630), anonymously included in the Second Folio edition of Shakespeare. In the midst of the excitement attending the possibility of establishing a new English government, Milton collected his work in 1645 *Poems*. The anonymous edition of *Comus* was published in 1637, and the publication of *Lycidas* in 1638 in *Justa Edouardo King Naufrago* was signed J. M. Otherwise the 1645 collection was the only poetry of his to see print, until *Paradise Lost* appeared in 1667.

- R. Gomathi, IInd B.A. English.

105 1/2 ஆண்டுகளுக்குப் பின்
சந்திப்போம்

சூரியனுக்குக் குறுக்காக வெள்ளியின் இடைநகர்வு (**Transit of Venus**) என்பது, வெள்ளிக்கோள் சூரியனுக்கும், பூமிக்கும் இடையில் செல்வதைக் குறிக்கும். இந்த இடைநகர்வின் போது வெள்ளி சூரிய வட்டத்தில் ஒரு சிறு கரும் புள்ளியாகக் கண்ணுக்குத் தெரியும். இந்த இடைநகர்வு இடம்பெறும் காலம் பொதுவாக மணித்தியாலங்களில் கூறப்படுகிறது. இந்த இடைநகர்வு நிலவினால் ஏற்படும் சூரிய கிரகணத்தை ஒத்தது. வெள்ளி பூமியில் இருந்து அதிக தூரத்தில் இருப்பதனால் (நிலவுக்கும் பூமிக்கும் இடையிலுள்ள தூரத்தை விடவும், வெள்ளிக்கும் பூமிக்குமிடையிலுள்ள தூரம் கிட்டத்தட்ட 100 மடங்கு அதிகம்), வெள்ளியின் விட்டம் நிலவை விட மூன்று மடங்கு அதிகமானதாக இருந்தாலும்கூட, வெள்ளி இடைநகர்வின்போது, வெள்ளி மிகச் சிறியதாகத் தெரிவதுடன், மிக மெதுவாக நகர்வதையும் உணரலாம்.

வெள்ளி இடை நகர்வானது முன்னதாகவே அறிந்து கொள்ளக் கூடிய வானியல் சார் நிகழ்வுகளில் நடைபெறும் மிக அரிதான ஒரு தோற்றப்பாடாகும்.

இது கிட்டத்தட்ட 243 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை மீண்டும் மீண்டும் வரும்படியாக அமையும், எட்டு வருட இடைவெளியில் வரும் சோடியான இரு வெள்ளி இடைநகர்வுகளை முதலில் 121.5 ஆண்டுகளும், பின்னர் 105.5 ஆண்டுகளுமான நீண்ட இடைவெளிகளைக் கொண்ட ஒழுங்கில் இருக்கும். இறுதியாக வந்த சோடி இடைநகர்வுகள் 1874/1882இலும், அதனைத் தொடர்ந்து 121.5 ஆண்டுகளின் பின்னர் 2004/2012 இலும், இனி 105.5 ஆண்டுகளின் பின்னர் 2117/2125 இலும் அமையும்படி இந்த நிகழ்வு இருக்கும். இதேபோன்ற இடைவெளியில் மீண்டும் இந்தத் தோற்றப்பாடு நிகழும் என முன்னறிந்து கூறலாம். பூமியினதும், வெள்ளி யினதும் சுற்றுக்காலங்கள் பற்றிய அறிவே இப்படியான ஒழுங்கு முறையை முன்னரே அறிந்து சொல்ல உதவுகின்றது.

பூமியும், வெள்ளியும் சூரியனைச் சுற்றித் தமது சுற்றுப்பாதைகளில் சுற்றி வரும் போது, ஒவ்வொரு 1.6 ஆண்டுகளிலும் வெள்ளி பூமியைக் கடந்து செல்லும். அப்போது வெள்ளி பூமிக்கும், சூரியனுக்கும் இடையில் வர நேரிடினும், ஒவ்வொரு தடவையும் வெள்ளி சூரியனுக்கு நேராக அதற்கு முன் வருவதில்லை. இதற்குக் காரணம் வெள்ளியின் சுற்றுப்பாதை ஒரு சாய்வாக இருப்பதனால், அது பூமியைக் கடக்கும்போது, சூரியனுக்கு நேர் முன் வராமல் சூரியனுக்கு மேலாகவோ, அல்லது கீழாகவோ சென்றுவிடும்.

கடைசியாக நிகழ்ந்த வெள்ளி இடைநகர்வு 2012 ஆம் ஆண்டு சூன் 5 ஆம், 6 ஆம் நாட்களிலாகும். இந்த நிகழ்வு ஏறத்தாழ 6 மணி 40 நிமிடங்களுக்கு நீடித்தது. கணக் யகிட்டதன்படி, இதுவே 21 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி வெள்ளி இடைநகர்வாகும்.

படங்கள் நன்றி: தமிழ்விக்கிபீடியா

வாழ்வியல் அறம்

வாழ்வில் பிறப்பும் இறப்பும் இயற்கை. இடையில் வாழும் வாழ்க்கை என்பதோ செயற்கை. பிறப்பும் இறப்பும் நம் கையில் இல்லை. எனவே அவை இயற்கை. வாழ்வு என்பது நம் கையில் உள்ளது. வாழ்வைத் திட்டமிடவும் திடப்படுத்தவும் நம்மால் முடியும். பிறப்பில் தொடங்கிய வாழ்க்கை இறப்பெனும் இயற்கைக்கு இடைப்பட்டது. இறப்பிற்கு உட்பட்டு நடைபெறுவதே வாழ்வு என்பதை உணர்ந்து நம் வாழ்விற்கும் பிறர் வாழ்விற்கும் துன்பம் தராது வாழும் முறையே அறவாழ்வு.

அறத்தை வாழ்க்கையில் நடைமுறைப்படுத்தும் போது அது வாழ்வியல் அறமாகின்றது. இந்த வாழ்வியல் அறத்தின் கோட்பாடுகளை விரித்துரைக்க முயன்றால் முடிவற்று விரியும். இவ்வாழ்வில் அறம் எப்போது தொடங்குகின்றது என்றால், எவன் ஒருவன் இவ்வாழ்வு இறப்புக்கு உட்பட்டது என்பதை எப்போது உணர்கின்றானோ அப்போது தொடங்குகின்றது. இந்த வாழ்வியல் அறத்தைக் குன்றியனார் எனும் புலவர் குறுந்தொகையில் நுட்பமுடன் விளக்குகின்றார்.

தலைவன் - தலைவியர்
இல்லற வாழ்வில் இடையில்
ஏற்படும் துன்பம் பரத்தையர்
ஒழுக்கம். இப்பரத்தையர்

ஒழுக்கத்தால் பெரிதும் பாதிக்கப்
படுபவள் தலைவியே ஆவாள்.

தலைவன் தான் பரத்தையர்
ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்வதில்லை.
எனவே, சூளுரைத்துக் கூறியிருந்தும்
அதனைப் பின்பற்றாது பரத்தையர்
ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்கின்றான்.
இந்நிலையில் அவன் தன் சூளுரை
பொய்த்துப் போனால் துன்பம் வரும்
என்பதையும் தாண்டித் தவறு
செய்கின்றான். பரத்தை ஒழுக்கத்
தால் தலைவி துன்பப்படுவாள்
என்பதையும் அவளின் வாழ்வு
தன்னைச் சார்ந்தே உள்ளது
என்பதையும் கடந்து தவறு
செய்கின்றான். அதாவது இத்
தவறால் தனக்கு வரும் கேட்டையும்
தன்னைச் சார்ந்த தலைவிக்கு
வரும் துன்பத்தையும் மறந்து
பரத்தையர் ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்
கின்றான். இதனால் அவன்
வாழ்வியல் இன்பத்திற்கு மட்டும்
முதன்மை தந்து வாழ்வை
வளமாக்கும் வாழ்வியல் அறத்தை
மறந்தவனாக உள்ளான். இத்
தலைவனுக்குத் தோழி வாழ்வியல்
அறத்தை உணர்த்து கின்றாள்.

“பாசவல் இடித்த கருங்காழ் உலக்கை
ஆய்கதிர் நெல்லின் வரம்பு அணைத் துயிற்றி
ஒண்தொடி மகளிர் வண்டல் அயரும்
தொண்டி அன்ன எந்நலம் தந்து
கொண்டனை சென்மோ - மகிழ்ந்! - நின் சூளே”
(குறுந்தொகை-238)

“பசுமையான அவலை இடிப்பதற்குப்
பயன்படுத்திய கரிய வயிரம் பாய்ந்த
உலக்கையை நெற்பயிரை உடைய
வயலின் வரப்புகளில் கிடக்கச்
செய்துவிட்டு வண்டல் விளையாடச்
செல்லும் தொண்டி என்னும்
பட்டினத்தைப் போன்ற அழகினை
உடையவள் தலைவி. நீ செய்யும்
துன்பத்தால் அவள் அழகிழந்து
உள்ளாள். எனவே அவளின்
மகிழ்வையும் அவளது அழகையும்
தந்துவிடு. நீ எங்களிடம் கூறிய
சூளுரையைப் பெற்றுச் செல்
என்னென்றால் சூளுரை பொய்த்த
உனக்குத் துன்பம் வரக்கூடும்.”

இதனுள் நெல்வயல்களின்
வரப்புகளில் அவல் இடித்த
உலக்கையைக் கிடத்துவதாகத் தோழி
கூறுதல், இந்த வாழ்வில் உள்ள
இயற்கையையும் செயற்கையையும்
சுட்டிக் காட்டுவதாக உள்ளது.

இளமைக் கொண்டாட்டத்தின்
மகிழ்வுடன் தலையாட்டி விளையும்
நெற்கதிர் முதுமையடைந்து
அறுக்கப்பட்டு உலக்கையால்
இடிக்கப்பட்டு அவலாக நைந்து
போவதைச் சுட்டுதல், வாழ்வில் கடைசிப்

பகுதியைச் சுட்டிக்காட்டி வாழ்வியல்
அறத்தை உணர்ச் செய்கின்றது.

நெல்லின் இளமை போல்
இளமைத்துடிப்பால் பரத்தையர்
ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்ளும்
தலைவனுக்கு இக்கருத்து
ஆழப்பதிய வேண்டும். இளமை
முதமையை உணர்ந்து அறத்தின்
வழி நடக்க வேண்டுமே அன்றி
முதுமையை மறந்து இன்பத்தின் வழி
செல்லுதல் கூடாது என்பதை
உணர்த்துகின்றது. இப்படி இன்பத்
தின் வழியில் செல்லும் போது
துன்பம் அடைந்து இறப்பிற்கு முன்பே
வாழ்வு வளமற்றதாகப் போய்விடும்
என்பதையும் தலைவியின் அழகு
அழிவையும் தலைவனுக்கு வரும்
துன்பத்தையும் சுட்டுகின்றது.

இதனால் பிறப்பு, இறப்பு எனும்
வாழ்வியல் இயற்கைக்கு இடைப்பட்ட
வாழ்வு எனும் செயற்கையை
வாழ்வியல் அறத்துடன் வளப்படுத்த
வேண்டும் என்பது இப்பாடலில்
உணர்ந்து போற்ற வேண்டிய
கருத்தாகும்.

சாரலில் மீண்டும் நனைவோம்...

முனைவர் த. கண்ணன்

தமிழ் விரிவுரையாளர்

❧

அறிவிப்பு
பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்

வருகின்ற ஜூலை மாதம் 21 ஆம்நாள் கே.எஸ்.ஆர். கலை அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி) யின் தமிழ்த் துறையும் திருவையாறு தமிழ் ஐயாக் கல்விக் கழகமும் இணைந்து 'அனைத்துலகக் காப்பியத் தமிழ்' என்ற பொருண்மையில் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கினை நடத்த உள்ளன. இக்கருத்தரங்கில் கலந்து கொள்ள விருப்ப முள்ளவர்கள் பின்வரும் தொலைப்பேசி எண்களில் தொடர்பு கொள்ளலாம். கருத்தரங்க ஒருங்கிணைப்பாளர்கள் :

முனைவர் மா. கார்த்திகேயன்

9894953535

முனைவர் மு. கலைவேந்தன்

9486742503

படைப்பாளர்கள் பற்றிய குறிப்புகள்:
மறக்க முடியுமா?

சாண்டில்யன்

பாஷ்யம் அய்யங்கார் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட சாண்டில்யன் தமிழ்நாட்டில் உள்ள திருக் கோவிலூரில் நவம்பர் 10, 1910ஆம் நாள் பிறந்தார். இவரது பெற்றோர்- ராமனுஜம் அய்யங்கார் மற்றும் பூங்கோவில்வல்லி. சென்னையில் உள்ள பச்சையப்பா மற்றும் நேஷனல் மாடல் பள்ளிகளில் பயின்றார். திருச்சி செயின்ட் ஜோசப் கல்லூரியில் பட்டம் பெற்றார். கல்லூரியில் இருந்த போது சி. ராஜகோபாலாச் சாரியின் தாக்கத்தால் இந்திய சுதந்திர போரட்டத்தில் இணைந்து இந்திய தேசிய காங்கிரசில் உறுப்பின ரானார். 1929இல் ரங்க நாயகியை மணந்தார்.

வாழ்க்கை

கல்லூரி படிப்பை முடித்தபின் 1930களில் சென்னை தி.நகரில் குடியேறினார். அருகாமையில் வசித்த பிரபல எழுத்தாளர் கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி மற்றும் திரு. வி. க. நடத்திய வார இதழ் நவசக்தியில் பணியாற்றிய வி. சுவாமிநாதனும் அவருக்கு நண்பர் கள் ஆனார்கள். அவர்கள் அளித்த

Ragging is an offence. Any student found guilty of ragging will be dismissed from the college. Whoever directly or indirectly commits, participates in, abets or propagates ragging within or outside the educational institution, shall be punished with imprisonment for a term which may extend to two years and shall also be liable to a fine which may extend to ten thousand rupees. (Act, 1997)

The students are requested to keep our campus ragging free.

ஊக்கத்தால் சிறுகதைகள் எழுத ஆரம்பித்தார். அவர் எழுதிய முதல் சிறுகதை 'சாந்தசீலன்' ஆகும். அவரது சிறுகதைகளின் சிறப்பைக் கண்ட கல்கி, கண்ணம்மாவின் காதலி, அதிரஷ்டம் என்ற இரு சிறுகதைகளை ஆனந்த விகடனில் வெளியிட்டார். இந்த வெற்றி அவரை திருக் கண்ணபுரம் சீனிவாசாரியார் என்ற தமிழ்ப் பண்டிதரிடம் முறையாக தமிழ்மொழியைப் பயிலத் தூண்டியது. சுதேசமித்திரன் வார இதழில் சிறுகதைகள் எழுதினார். 1935-45வரை சுதேசமித்திரனில் நிருபராகப் பணியாற்றினார். ஆங்கில நாளிதழ் ஹிந்துஸ்தான் டைம்சில் உதவி

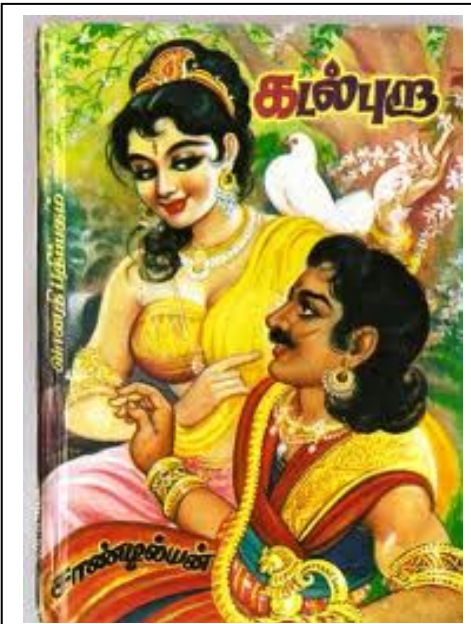
ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.

திரைப்படத்துறை

ஹிந்துஸ்தான் டைம்சில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது விஜயா ஸ்டூடியோவின் பி.என்.ரெட்டி, நடிகர் சித்தார். வி. நாகையா இருவருடன் நட்பு ஏற்பட்டது. இந்த நட்பே இவர் திரைப்படத்துறையில் அடியெடுத்து வைக்க வழிவகுத்தது. சுவர்க்க சீமா (1945), என் வீடு (1953) ஆகிய இரு திரைப்படங்களுக்கு திரைக்கதைகளை எழுதினார். பிற்காலத்தில் தனது திரைப் படத்துறை அனுபவங்களை சினிமா வளர்ந்த கதை (1985) என்ற புத்தகமாக வெளியிட்டார். பெர்த் ஆஃப் நியூஸ்பேப்பர் என்ற ஆவணப்படமும் தயாரித்து வெளியிட்டார்.

புதினங்கள்

ஹிந்துஸ்தான் டைம்சில் வேலை பார்த்த பின்பு சுதேசமித்திரனில் மீண்டும் பணியில் சேர்ந்தார். முழுநீள புதினங்கள் எழுதத் தொடங்கினார். பலாக்காரம் என்னும் அரசியல் புதினத்தை எழுதி தானே வெளியிட்டார். அமுதசுரபி போன்ற பிற பத்திரிக்கைகளிலும் கதைகள் எழுதினார். பாலைவனத்துப் புஷ்பம், சாந்ததீபம் இரண்டும்

அவரது முதல் வரலாற்றுப் புதினங்கள். பின்பு குமுதம் வார இதழில் இவரது கதைகள் தொடர்களாக வர ஆரம்பித்தன. இதனால் குமுதத்தின் விற்பனை கூடியது. குமுதத்தில் தனது கதைகளுக்காக மாத வருமானம் வாங்கிய மிகச்சிலருள் இவரும் ஒருவர். குமுதத்தை விட்டு வெளியே வந்தபின் சொந்தமாகக் 'கமலம்' என்ற வார இதழ் ஆரம்பித்தார். ஆனால் அதில் அவர் வெற்றி பெறவில்லை. அவரது புதினங்களை வானதி பதிப்பகம் புத்தகங்களாக வெளியிட்டது. அவை விற்பனையில் சிகரத்தை எட்டின. முதல் வெளியீடு வந்து நாற்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் அவரது புதினங்கள் இன்னமும் அச்சில் உள்ளன. கமில் சுவெலபில், சாண்டில்யனை மிகப் பிரபலமான தமிழ் எழுத்தாளர்களில் நான்காவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். சாண்டில்யன் செப்டம்பர் 11, 1987ஆம் நாள் மரணமடைந்தார்.

இவரது நூல்கள்

கடல் புறா (3 பாகம்), யவன ராணி (2 பாகம்), ராஜ முத்திரை (2 பாகம்), பல்லவ திலகம், விலை ராணி, மன்னன் மகள், ராஜ திலகம், ஜல தீபம் (3 பாகம்), கன்னி மாடம், சேரன் செல்வி, கவர்ந்த கண்கள், மலை வாசல், ஜீவ பூமி, மஞ்சள் ஆறு,

மூங்கில் கோட்டை, சித்தரஞ்சனி, மோகினி வனம், இந்திர குமாரி, இளைய ராணி, நீள்விழி, நாக தீபம், வசந்த காலம், பாண்டியன் பவனி, நாகதேவி, நீல வல்லி, ராஜ யோகம், மோகனச் சிலை, மலையரசி, கடல் ராணி, ஜலமோகினி, மங்கலதேவி, அவனி சுந்தரி, உதய பானு, ராஜ்யயஸ்ரீ, ராஜ பேரிகை, நிலமங்கை, புரட்சிப் பெண், சந்திரமதி, நங்கூரம், ராணா ஹமீர், ராணியின் கனவு, செண்பகத் தோட்டம், மனமோகம், மதுமலர், அலை அரசி, மண் மலர், மாதவியின் மனம், திருப்பாவை, கம்பன் கண்ட பெண்கள் ஆகியன வாகும்.

தகவல், படங்கள் நன்றி: தமிழ்விக்கிபீடியா

தொகுப்பு: முனைவர் ப. சரவணன்
தமிழ் விரிவுரையாளர்

'மகளிர் தினச் சிறப்பிதழ்', 'கவிதைச் சிறப்பிதழ்', 'சுற்றுச் சூழல் சிறப்பிதழ்' என விடியல் மாத இதழினைத் தொடர்ந்து சிறப்பிதழ் களாக வெளியிட்டோம். அடுத்த இதழினை 'அறிவியல் சிறப்பிதழ்' என்ற தலைப்பில் கொண்டுவரும் திட்டம் உள்ளது. ஆதலால் மாணாக்கர்கள் அறிவியல் சார்ந்த படைப்புகளைத் தந்து உதவுமாறு வேண்டுகின்றோம்.

ஆசிரியர் குழு

Toru Dutt

A. Pandiyarajan, IInd B.A English

Toru Dutt (March 4, 1856 – August 30, 1877) was an Indian poet who wrote in English and French, and made a mark in literature in spite of her premature death.

She remained in Calcutta till November 1869, after which she and her sister Aru traveled to France, Italy and then England. She went to a school in France for the first time of her life and had an intimacy with French during that period.

After publication of several translations and literary discussions, she published a Sheaf Gleaned in French Fields, a volume of French poems she had translated into English, with Saptahiksambad Press of Bhowanipore, India in 1876. Eight of the poems had been translated by her elder sister Aru. This volume came to the attention of Edmund Gosse in 1877, who reviewed it quite favorably in the Examiner that year.

Sheaf would see a second Indian edition in 1878 and a third edition by Kegan Paul of London in 1880, but Dutt lived to see neither of these triumphs. she wrote many poems for the rank and the file.

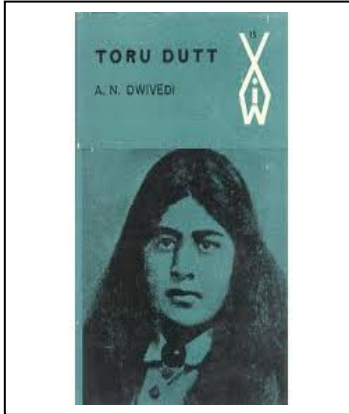
At the time of her death, she left behind two unpublished novels— Le Journal de Mademoiselle d'Arvers (thought to be the first novel in French by an Indian writer) and Bianca, or the Young Spanish Maiden (thought to be the first novel in English by an Indian woman writer)—in addition to an unfinished volume of original poems in English, Ancient Ballads and Legends of Hindustan. Her father, Govin Chunder Dutt, ensured that these works would be published posthumously: Bianca in Calcutta's Bengal Magazine (1878), Le Journal by Didier of Paris (1879), and Ancient Ballads with Kegan Paul (1882). Prithwindra Mukherjee translated her famous novel Le Journal

into Bengali, serialised it in the monthly Basumati, before bringing it out in a book form in 1956, with a foreword by Premendra Mitra. Once again, Prithwindra Mukherjee serialised its English translation in 1963, in the Illustrated Weekly of India with line drawings by Mario. Her Ancient Ballads was a great beginning in Indo-Anglian writing.

She also knew German.

Though a British by up-bringing, she was a harsh critic of the behavior of the British towards Indians. As a diligent reader of newspapers,

she was aware of all the cases of injustice reported daily, and they filled her with bitterness against the British. There was the case of a person who was sentenced to three weeks of hard labour because he had defended himself when attacked by some dogs owned by an Englishman. Enraged, Toru wrote:

You see how cheap the life of an Indian is in the eyes of an English judge. She wrote to her friend about another case in which some soldiers had killed nine Bengalis, and wounded seven, and mentioned several other instances of brutality. Toru was against the extravagance of the people during the visit of the Prince of Wales,

and critical of the grand fireworks displayed in his honor in the Calcutta Maidan.

Remembering how 9000 was spent on fireworks when the Duke of Edinburgh

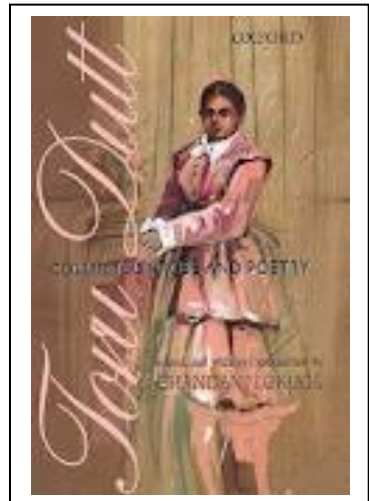
came to India in 1869, she questioned, Was it not literally converting money to smoke? She disapproved pomp, extravagance, waste and feudal ways. Time was running short for Toru Dutt and the same disease that had taken her brother and sister attacked Toru, and she knew that she too

had to yield to pitiless tyrant. Though she died at a very young age, she had left a deep mark in English literature. She is called the Keats of the Indo-English literature as she died at a very young age of consumption like him and for both of them the end came slow and sad. Had she lived longer her contribution to literature would have been never ending. Critics describe her as the fragile blossom that withered so fast. The well-known poet and novelist Andre Theuriet showered much praise on A Sheaf Gleaned in French Field. Her last poem A Mon Pere is praised worldwide and is considered faultless.

She was in a hurry to put in as much work as possible, to project and interpret India's past and glorious tradition to the English-speaking world. She was proud of her Indian tradition. She was proud of India's cultural heritage, folklores, myths and legends, and its rich classical literature. Though English by education, she was an Indian

through and through. E.J. Thompson wrote about her, Toru Dutt remains one of the most astonishing women that ever lived fiery and unconquerable of soul. These poems are sufficient to place Toru Dutt in the small class of women who have written English verse that can stand.

It was after Toru Dutt's death in 1877 that her father discovered the manuscripts of her writings, among which was ANCIENT BALLADS. He arranged to publish her works supplying the missing links-an act of homage of one poet to another while being a

poignant testimony of fatherly love. Toru Dutt, a prodigy a comparison with Keats in tempting has been described as a PHENOMENON WITHOUT PARALLEL being so erudite in the literature of both the East and West. Fisher comments that this child of the green valley of the Ganges has by sheer force of native genius earned for her self the right to be enrolled in the great fellowship of English poets. What is most remarkable in one so young is the motive realisation that East and West are not two antithetical entities and a commingling was not only possible but also most fruitful for creative art. In this awareness, she can be regarded as one of the forerunners of the poetic renaissance in India. Though Toru Dutt loved English and French and had embraced Christianity with other members of her family, sub-consciously she felt drawn towards her country and its rich heritage.

Her European education did not have the adverse effect of alienating

her from her roots-on the other hand she returned to it with fresh insights. While Gosse sees her A SHEAF GLEANED IN FRENCH FIELDS as imperfect though interesting is his prediction that her English poems will be ultimately found to constitute Toru's chief legacy of posterity-has come true. The ballads The Ancient Ballads and Legends of Hindustan form the LAST AND MOST MATURED OF HER COUNTINGS. The ballads are essentially Indian in genre and outlook and are the poetical attempts to reveal her return to her land. In them are enshrined what she had learnt of her country from books and from her people. She did not anglicise her ideas but kept close to the ethical values of the original tales while her understanding of modern life and dedication to craft has helped her to make these ideas of yore relevant to posterity.

Aluminium chloride

(AlCl₃)

S. Abirami,

IInd B.Sc. Chemistry

Aluminium chloride (AlCl₃) is the main compound of aluminium and chlorine. It is white, but samples are often contaminated with iron trichloride, giving it a yellow colour. The solid has a low melting and boiling point. It is mainly produced and consumed in the production of aluminium metal, but large amounts are also used in other areas of chemical industry. The compound is often cited as a Lewis acid. It is an example of an inorganic compound that "cracks" at mild temperature, reversibly changing from a polymer to a molecule.

Structure

AlCl₃ adopts three different structures, depending on the temperature and the state (solid, liquid, gas). Solid AlCl₃ is a sheet-like layered cubic close packed layers. In this framework, the Al centres exhibit

octahedral coordination geometry. In the melt, aluminium trichloride exists as the dimer Al₂Cl₆, with tetracoordinate aluminium. This change in structure is related to the lower density of the liquid phase (1.78 g/cm³) vs solid aluminium trichloride (2.48 g/cm³). Al₂Cl₆ dimers are also found in the vapour phase. At higher temperatures, the Al₂Cl₆ dimers dissociate into trigonal planar AlCl₃, which is structurally analogous to BF₃. The melt conducts electricity poorly, unlike more ionic halides such as sodium chloride.

Reactions

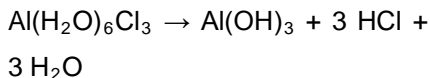
Anhydrous aluminium chloride is a powerful Lewis acid, capable of forming Lewis acid-base adducts with even weak Lewis bases such as benzophenone and mesitylene. It forms tetrachloroaluminate AlCl₄⁻ in the presence of chloride ions.

Aluminium chloride reacts with calcium and magnesium hydrides

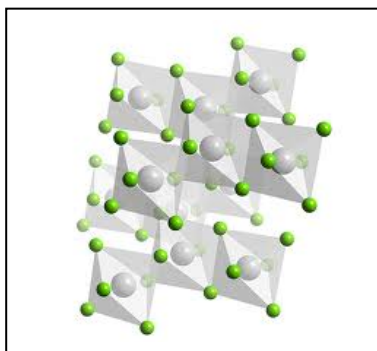
in tetrahydrofuran forming tetrahydroaluminates:

Reactions with water

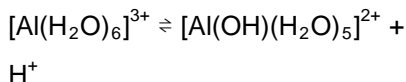
Aluminium chloride is hygroscopic, having a very high affinity for water. It fumes in moist air and hisses when mixed with liquid water as the Cl^- ions are displaced with H_2O molecules in the lattice to form the hexahydrate $\text{AlCl}_3 \cdot 6\text{H}_2\text{O}$ (also white to yellowish in color). The anhydrous phase cannot be regained on heating as HCl is lost leaving aluminium hydroxide or alumina (aluminium oxide):

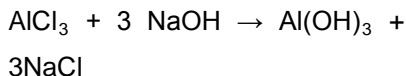
On strong heating ($\sim 400^\circ\text{C}$), the aluminium oxide is formed from the aluminium hydroxide via:

Aqueous solutions of AlCl_3 are ionic and thus conduct electricity well. Such solutions are found to be acidic, indicative of partial hydrolysis of the Al^{3+} ion. The reactions can be described (simplified) as:

Aqueous solutions behave similarly to other aluminium salts containing hydrated Al^{3+} ions, giving a gelatinous precipitate of aluminium hydroxide upon reaction with sodium hydroxide:

Precautions

Anhydrous AlCl_3 reacts vigorously with water and bases, so suitable precautions are required. Hydrated salts are less problematic. It can cause irritation to the eyes, skin, and the respiratory system if inhaled or on contact.

தனிச்சுற்றுக்கு மட்டும்

பத்மநாபபுரம் அரண்மனையின் 350 ஆண்டுகள்
பழமையுடைய வரவேற்பு விளக்கு

